

40 DANA ZA ŽIVOT

29. dan, 2. 4. 2025.

Nakana:

Molimo kao zahvalu za sve majke čiji su životi promijenjeni i dječicu koja su spašena kroz inicijativu *40 dana za život*.

Sveto pismo:

Jedan od njih vidjevši da je ozdravio, vrati se slaveći Boga u sav glas. (Lk 17, 15)

Razmatranje:

Nakon pola godine braka suprug i ja smo 2022. godine očekivali naše prvo dijete. Na svijet je stigla naša curica Aurelija, ali nam se nažalost sva radost brzo srušila. Čim se rodila, ispostavilo se da otežano diše i nije dala glasa od sebe. Doktori nisu znali uspostaviti pravu dijagnozu. Najprije su primijetili da joj je srce bilo podebljano i djelomično oštećeno, a mišići slabi što je onemogućilo samostalno disanje. Odmah su isti taj dan poslali njezinu krv na genetsku analizu da saznaju uzrok svega toga. Suprug i ja smo svaki dan od jutra do kasne večeri sjedili kraj njezinog kreveta i povremeno preuzimali njegu. Plakali smo i bili u šoku kako se od odlične trudnoće odjednom sve preokrenulo. Ipak smo se u dubini srca molili i nadali da će je Bog ozdraviti i da će sve opet biti u redu. Nakon dva tjedna stvari su se činile bolje i pokušali su je skinuti s umjetnog disanja, ali nažalost samo na kratko vrijeme. Ispostavilo se da suprug i ja nosimo jedan rijetki genski defekt koji, kad se spoje dva defektna gena, prouzrokuje bolest sličnu spinalnoj mišićnoj atrofiji. Ta mogućnost da je prenesemo na našu djecu bila je 25%. Aurelija je nažalost naslijedila oba defektna gena, što je bio uzrok njezinom lošem stanju. Doktori su nam objasnili bolest i sve posljedice te da trenutno nema lijeka i da djeca jako brzo umiru. Omogućili su nam da pozovemo našeg župnika za sveto krštenje. Aurelija je u našim rukama odletjela nebeskom Ocu kada je napunila tek mjesec dana. Bilo nam je bolno otpustiti tako maleno, nevino djeteta, ali smo bili sigurni da ide Bogu na Nebo. Nedugo nakon što je Aurelija sahranjena, doktori su nas pozvali u bolnicu na genetsko savjetovanje. Njihovo rješenje za dalje bila je umjetna oplodnja s prethodnom genetskom analizom, s tim da bi samo zdrave embrije vraćali u maternicu, a „bolesne” bi uništili. Nakon što smo doživjeli smrt jednog djeteta, nismo mogli zamisliti uništavanje embrija jer je u tom stadiju život već začet. Imali smo i dalje žarku želju za potomstvom, ali smo odlučili moliti se na tu nakanu i odbiti umjetnu oplodnju. Nakon tri mjeseca Bog nas je ponovno blagoslovio trudnoćom. U podsvijesti smo znali da postoji još uvijek tih 25% mogućnosti da se prenese genetska bolest, ali smo duboko vjerovali da će Bog sve izvesti na dobro. U ovoj trudnoći sam imala više pregleda zbog našeg slučaja. Trudnoća je i ovaj put prolazila u najboljem redu i odbijali smo rizične pretrage, koje bi

mogle dovesti život djeteta u opasnost. Na porodu naše Antonije sve se činilo odlično. Disala je, plakala i proveli smo sate s njom zahvaljujući Bogu što je zdrava. Nedugo nakon toga došli su doktori i prenijeli nam vijest da njezina krvna slika, nažalost, nije bila u redu. Posumnjali su odmah na istu bolest koju je i njezina sestra nosila. Prenijeli su Antoniju na intenzivni odjel, cjevčice, monitori, ali ovaj put je naša djevojčica disala sama. Nismo mogli vjerovati da se to ponovno događa. U međuvremenu je stigao i njezin nalaz koji je potvrdio istu bolest kao kod sestre. Želja da idemo kući je rasla jer nismo htjeli proživjeti ponovno sve u bolnici. Htjeli smo biti s Antonijom u toplom domu i pružiti joj normalno okruženje u vremenu koje nam je preostalo. Kako je bila u dobrom stanju i krvna slika se popravljala, došao je nakon tri tjedna odlazak kući. Bili smo presretni što prvi put možemo tako nešto doživjeti. Plakali smo suze radosnice zahvalni Bogu, iako smo znali da Bog priprema i za nju put u nebo. Proveli smo najljepših tjedan dana s našom Antonijom, odlazak na svetu misu, šetnja, upoznavanje obitelji... Nažalost, nedugo nakon svega počela je otežano disati i završila je ponovno u bolnici na intenzivnom odjelu. Ponovno smo pozvali svećenika da je krsti i sljedeći dan nam je i Antonija umrla u rukama. Sahranili smo dvoje djece u roku od godinu dana. Imali smo velika pitanja, bila je tu i borba s vjerom. Ponovno smo bili pozvani u bolnicu na genetsko savjetovanje. Ovaj put nas je primila jedna jako ljubazna doktorica koja nas u našem slučaju nije mogla mirne savjesti poslati na umjetnu oplodnju. Osjetili smo da nam je nju Bog poslao kako bi nas ohrabrila za daljnji put. Nakon odlaska u Fatimu i razgovora sa svećenicima, nastavio se naš duhovni rast. Odlučili smo hodati s Kristom i prepustiti mu sve. Nismo se htjeli predati svjetovnim rješenjima koja su nam se nudila. Da nismo sve ovo prošli, vjerojatno nikad ne bismo bili potaknuti na duhovni rast i određene promjene u našim životima. Bog nas je promijenio. On nikad ne bi dopustio nešto loše u našem životu bez dubljeg razloga, ali trebamo biti hrabri i prihvatiti svoj križ i hodati s Kristom koji je i sam nosio težak križ i podnio žrtvu za nas jer samo preko Križa nalazimo spasenje. A naše curice su sigurne u nebu i uživaju već sada u Kraljevstvu nebeskom i mole se za nas. P. S., 13. 10. 2024. rodila sam treće djeteta, živo i zdravo!

mama Marjana Grubeša

Molitva:

Spomeni se, o predobrostiva Djevice Marijo, kako se nije nikada čulo da si ikoga zapustila koji se k tebi u zaštitu utekao, tvoju pomoć zatražio i tvoj zagovor zamolio. Ovim pouzdanjem obodren utječem se i ja k tebi, Djevice djevica. K tebi, Majko, dolazim; pred tobom, eto, stojim ja, grješnik, i uzdišem: nemoj, Majko vječne Riječi, prezreti mojih riječi, nego ih milostivo poslušaj i usliši. Amen.